

Οι νέες «φυλές»

ΕΠΙΣΤΗΜΗ - ΣΑΒΒΑΤΟ ΚΥΡΙΑΚΗ
13-8-2000

Η παρέλευση του πρώτου τετραμήνου μετά τις πρώτες εκλογές βρσκει το ΠΑΣΟΚ και τα επιμέρους τμήματά του σε φάση αναζήτησης. Νέες «φυλές» παίρνουν θέση στον κομματικό χάρτη, χωρίς να διαθέτουν ακόμα όλες σαφές στίγμα, αλλά με φόντο, κυρίως, το επόμενο συνέδριο που είναι προγραμματισμένο για το 2002, ενδέχεται όμως να πραγματοποιηθεί και περί τα τέλη του 2001. Η κρισιμότητα του συνεδρίου δεν έγκειται μόνο στο θέμα της κομματικής εξουσίας, αλλά αυτή τη φορά συνάρταται ακόμη περισσότερο και με την ιδεολογικοπολιτική φυσιογνωμία που θα αποκτήσει για τα επόμενα χρόνια το ΠΑΣΟΚ. Έτσι το ερώτημα «πού το πάει ο Κ. Σημίτης» βρίσκεται στο επίκεντρο του προβληματισμού «συμμάχων» και «αντιπάλων» και οι απαντήσεις που δίνει κάθε πλευρά επηρεάζουν εν πολλοίς και το σχεδιασμό των μελλοντικών στρατηγικών κινήσεων και τακτικών προσεγγίσεων.

1 Η ΠΑΛΙΑ «ΦΥΛΗ» των εκσυγχρονιστών, όπως τουλάχιστον εμφανίστηκε την περίοδο του 1996 και μετά, έχει υποστεί κατ' αρχάς σημαντικές αλλοιώσεις ενώ έχει χάσει και

το συμπαγή έστω και όχι απόλυτα ομοιογενή χαρακτήρα που διέθετε. Ενδιάμεσα «διαλύθηκαν» ομάδες όπως των «λοχαγών» ή των «γεννηματικών», ισχυρότατα στελέχη όπως ο Θ. Τσουκάτος είδαν την αήγη τους να μειώνεται, παρές βουλευτές όπως οι «καρβελιστές» είχαν την τύχη... διάττοντα αστέρα, και στο τελευταίο μετακλογικό διάστημα, μήκαν οι βάσεις για τη διαμόρφωση ενός πυρήνα στελεχών που βρσκονται «πιο κοντά» στον κ. Σημίτη και τις απόψεις του σε ιδεολογικό πολιτικό επίπεδο. Ασφαώς προϋπήχαν, αλλά μέχρι τις εκλογές ήταν περισσότερο συνεργάτες ή σύμβουλοι του

πρωθυπουργού (με χαρακτηριστικές τις περιπτώσεις των κ. Ν. Χριστοδουλάκη, Τ. Γιαννίτη, Π. Ευθυμίου) ή σε κυβερνητικές θέσεις δεύτερης γραμμής (όπως ο Χ. Βερέλης). Τώρα αναδεικνύονται σε πολιτικά στελέχη, για ορισμένα εκ των οποίων μάλιστα προβλέπεται ισχυρός ρόλος και στις κομματικές εξελίξεις. Επίσης, το τελευταίο διάστημα έχει ενισχυθεί ο ρόλος προσημοτικών συμβούλων του πρωθυπουργού, όπως οι Ν. Θέμελης και Σ. Κομπίδης, στη λήψη των αποφάσεων, ενώ αναβρασμοί είναι και παράγοντες όπως ο Α. Διαμαντοπούλου, ο Δ. Ρέππας, ο Χ. Πρωτόπαπας, ο Γ. Φλωρίδης κ.ά.

2 ΟΙ «ΜΠΛΕΡ». Ανεπιτυχή αποδεικνύεται μέχρι στιγμής η αυτόνομη προσπάθεια του υπουργού Εθνικής Οικονομίας, Γ. Παπαντωνίου, να γίνει εκφραστής ενός «ρεύματος» ιδιαίτερα σε ό,τι αφορά την οικονομική πολιτική, με στόχο να αποτελέσει τον... Μπλερ της Ελλάδας, όπως λένε οι άσπονδοι φίλοι του.

3 ΟΙ «ΔΙΕΥΡΥΝΣΙΣ». Η κατηγορία των «νεοεκσυγχρονιστών» θεωρείται ότι βρσκειται στο ίδιο μήκος κύματος με τους «διευρυντές» και κατά κύριο λόγο τους έλκοντες την πολιτική καταγωγή εξ αριστερών, που διαθέτουν πιο μαζική παρουσία σε σχέση με τους «δεξιούς» (όπως ο Β. Κοντογιαννόπουλος και μελλοντικά, κατά την επίμονη άποψη ορισμένων, ο Γ. Σουφλιάς), οι οποίοι εξαντλούνται σε επίπεδο δημοσκοπικότητας, αλλά, όπως λένε συννομιλτές του κ. Σημίτη, «μπορούν να αναπτύξουν μια δυναμική σε κεντροδεξιά τμήματα της κοινωνίας που ήδη βλέπουν θετικά την κυβερνητική πολιτική». Οι κινήσεις και τα δικτυα της αριστεράς που «συννομιλούν» με το ΠΑΣΟΚ, πάντως, θεωρούνται δεξαμενές στελεχικού δυναμικού, που θα πλαισιώσει τα επόμενα «κύματα» εκσυγχρονισμού. Στο πλαίσιο της επιδιωκόμενης διεύρυνσης, άλλωστε, συγχροτήθηκαν οι οργανωτικές επιτροπές για τις θεματικές συνδιασκέψεις στις οποίες μετέχουν και πρόσωπα που μέχρι τώρα δεν είχαν οργανική σχέση με το

N. Χριστοδουλάκης

Γ. Παπαντωνίου

E. Βενιζέλος

Γ. Παπανδρέου

ΠΑΣΟΚ και προέρχονται από τους χώρους της τεχνοκρατίας, των πανεπιστημιακών, των διανοημένων κ.λπ. Στόχος του πρωθυπουργού να, στην Κεντρική Επιτροπή που θα προκύψει από το επόμενο συνέδριο, να καταγραφεί ή σχυμένη συμμετοχή τέτοιων στελεχών που ισάζονται το εκσυγχρονιστικό όραμα, ταυχρονα όμως δεν διαπνέονται από διαχειριστική λογική, αλλά από διάθεση για τομές και ρήξεις. Ενδεικτικά των διεργασιών που αναπτύσσονται είναι η εκδήλωση και ορισμένων πολύ προωμένων απόψεων, όπως του ευρωβουλευτή Μπαλά, ο οποίος καταφερόμενος ανοικτά τά του Κ. Σκανδαλίδη και της «εξουσιαστικής» παραξουσιαστικής νομενκλατούρας», υποστηρίζει ότι «οι σημερινοί πολιτικοί σχηματισμοφσαν τα ψωμιά τους» και ότι αν η «επανάσταση» δεν πάρει «σάρκα και οστά σ' ένα ν ΠΑΣΟΚ», τότε «η κοινωνία θα γεννήσει το κνούργιο, όσο επώδυνη κι αν είναι η γέννα».

4 ΟΙ... ΠΑΛΑΙΩΝ ΑΡΧΩΝ. Στους κόλπους των εκσυγχρονιστών διαμορφώνεται «δεύτερη ταχύτητα» σε σχέση με εκνους που δεν συμφωνούν με την προοπτική «επανάδρυσες» και προτιμούν μια πιο ήπια τεξέλιξη του ΠΑΣΟΚ. Στην κατηγορία αυτή πληροφορίες εντάσσονται και ορισμένοι υπουργούς που είναι πλέον κόπως πιο «μακρ από τα κέντρα λήψης αποφάσεων του Μεγάλου Μαξίμου, όπως ο Γιάννης Πασσαλίδης, ο οποίος στην τελευταία συνεδρίαση του υπουργικού συμβουλίου είχε πει συμβολικά ότι «εκτός από γκάζι, πρέπει να υπάρχει και το φρένο» στον, συγχρονισμό και τη μεταρρύθμιση. Πάντως, άσπονδοι φίλοι των στελεχών αυτών τους πσάπτουν ότι πρωτίστως ενδιαφέρονται για διατήρηση «κεκτημένων» και διαπνέονται σ' μια «συντηρητική λογική» ως προς την πρόθεση του εκσυγχρονιστικού προγράμματος.

5 ΤΟ... ΠΑΣΟΚ. Η προσπάθεια από τον Σημίτη ανατροπής των ισορροπιών ηρφέλης του αντιμετώπιζεται με επιπλάξεις ακόμα και από υψηλόβαθμα κυβερνητικά στελέχη. Όχι μόνο γιατί διαβλέπουν ότι τελει επιδιωξη είναι η αλλαγή της φυσιογνωμίας του ΠΑΣΟΚ, αλλά και διότι τούτο μπορεί να οδησει σε θεαματικά αναδιανομή των εσωκομματικών εξουσιών. Ενδεικτικά αναφέρεται ότι σφωνα με στοιχεία που έχει συγκεντρώσει κορυφαία υπουργός, περισσότερα από τα με επιτελικά στελέχη του κρατικού τομέα έχουν ρίξεις τους στο... «ΚΚΕ Ξο». Γεγονός που ίσως δώσει πρώην υπουργό, που ομοιομορφικώς μεγάλο διάστημα με τον κ. Σημίτη, να διατυπώνει την απαισιόδοξη πρόβλεψη ότι «στο κόμμα που διαμορφώνεται οι σοσιαλιστές δεν θα περνούν το 25%». Άλλοι σπεύδουν να αναγρίσουν ότι οι κομματικές καταβολές τους, ο χώρο του ΠΑΣΟΚ αποδεικνύονται εμπόδιο στην παραπέρα πορεία τους. Με μικρό κούμιο ένας εξ αυτών, ο Στέφ. Μανίκας, σε ερώτηση του του γιατί δεν υποργονοιήθηκε, απαντά σε πριν από λίγο καιρό ότι «ιμόλλον χρειάζο

ΔΕΚΑ ΑΠΟΧΡΩΣΕΙΣ ΤΟΥ ΠΡΑΣΙΝΟΥ...

Η περίοδος των «υπόγειων» ανακατατάξεων στο ΠΑΣΟΚ έχει ξεκινήσει, με κυριότερο ίσως χαρακτηριστικό τη σταδιακή αναθεώρηση πολλών από τους μέχρι πρότινος συσχετισμούς δυνάμεων στο εσωτερικό του. Η εκλογική νίκη του Απριλίου ενδράϊωσε την προσωπική κυριαρχία του Κώστα Σημίτη και έκλεισε την περίοδο των «παραδοσιακών» ομαδοποιήσεων και συσπειρώσεων που είχαν ως πεδίο αντιπαράθεσης είτε τη νομή της εξουσίας είτε την ασκούμενη πολιτική. Το εκλογικό αποτέλεσμα, έστω και οριακό, αποδυνάμωσε τις αντιπεδικές φωνές, ορισμένες εκ των οποίων μάλιστα βρέθηκαν και εκτός Βουλής. Σταδιακά, ωστόσο, άρχισε να αποκρυσταλλώνεται ένα νέο εσωκομματικό τοπίο, όπου βέβαια η ηγεμονία του πρωθυπουργού διατηρείται αναμφισβήτητη, παρά τις αναταράξεις που προκαλούνται από το σχεδόν ταυτόχρονο άνοιγμα όλων των καυτών κοινωνικών μετώπων.

Του ΑΝΔΡΕΑ ΚΑΨΑΜΠΕΛΗ